

Byť pustovníkom (rg. Skalica)

(Rozvoj, 1933 – 34, roč. 12, č. 3, s. 18)

Zobjímať ešte drahých,
povedať s Bohom známym,
umlčať srdca plačúci hlas,
zotrieť si sklamanie slzy,
pobozkať roľu, les i laz,
opustiť mestský ruch
a potom odísť navždy
na sever, alebo na juh.

Vyhľadať horstvo opustené
s jaskyňou v skalnom lone
a drsným, tvrdým životom
zaháňať mračná, tône.
Do steny chladnej napraviť
jedine resonátor
naladený na Boží hlas
a takto volať do duše
deň biely, radosť, svetlo, jas.

Večerom na vrchol hory vyjsť,
spomínať trpké časy,
sklamanie, krivdy, klamný sen,
ktorý mi vniesol v dušu blen.
Spomínať ľudí mnohých
i svoju slabosť jako niť
a všetkým, všetkým odpustiť.
Zabudnúť, odpustiť viny,
a skrušiť, zmrtviť, zomleť seba
na drobné odrobiny.

Sen

(Rozvoj, 1933 – 34, roč. 12, č. 4, s. 21)

Nad ránom zbieleným v slzách večera, noci
a v kvapkách zarosených okien,
po spánku rozorvanom
na oči mi sadol ťažký sen:

že som bol žobrákom
kontrastom šťastných ľudí.
Na kraji cesty z asfaltu

s klobúkom svojím ošúchaným,
s bolestným stonom v hrudi
čakal som v sychravom nečase
na kúšтик porozumenia, na nehu v ľudskom hlase.
Čakal som na teplý pohľad.
Myslel som, že aspoň jedna ruka
hodí mi sústrasť do klobúka.

Šli vôkol starci, mladí, deti
zrýchleným tempom v kroku,
a nepovedali ani vety.

Srdce sa svíjalo v bôli,
v päste sa sovrela ruka,
i plakať horko sa mi chcelo,
keď som sa pozrel do klobúka.
Starší mi hádzali doň
len samé pohrdanie
a deti kamienky, blato,
veď žobrák necíti,
veď on je na to, na to.

Moja odpoveď nebola kliatbou,
len slabým plačom v hrudi.
Vzpriamenou hrdosťou reagoval som
na pohrdanie ľudí.

Nechal som dary na dlažbe
s palicou, klobúkom,
aby tam zostali,
aby svedčili o podlých srdciach,
ktoré sú tvrdšie ako skaly.

Studený vietor na drôtoch hral,
keď som sa s novým poznatkom
poberal v neznámu diaľ.
Ó, Bože, ak tento sen
raz skutkom stal by sa,
daj silu zniest' ho, silu len

Obrat (VIII. tr. rg. Skalica)

(Rozvoj, 1933 – 34, roč. 12, č. 6, s. 5)

Pane,
ja verím, že príde deň,
keď veľkopiatočné zvony sa rozhovoria o optimizme.
Tak šťastný budem vtedy.
Stanem sa živou zvonice, blúdiacou ulicami mesta.
Srdce sa sleje vo zvon.
Na očiach, na ústach, na ťahoch tváre
bude ho vidno sa kývať.
Kohokoľvek stretnem s dušou ubitou,
poviem mu nehov slova, aby šiel do kostola . . .

. . . že čakáš, Pane, poblúdicov.
Tak rád by som bol,
keby som ich objal všetkých
a šťastným bozkom svojím
premenil ich na zvonice,
alebo veže a srdce vo zvon
a potom ich poslal po dvoch
do sveta s odkazom:
Váš smútok obráti sa na radosť.

Pane, pošli ten deň,
a nezabudni na zvonárov,
ktorí by rozkývali zvon môjho srdca.

Môj život (VIII. tr. rg. Skalica)

(Rozvoj, 1933 – 34, roč. 12, č. 8, s. 18)

Stanicu, vlaky, koľaje
život mi v duši složil,
aby hukotom pustý svet ožil.
Na stĺp svedomia vyvesil Boh
jazdný poriadok.
Slobodná vôľa
zatlačí gombík a vlak sa pohne
mravným násypom pomedzi polia.

Často mám v duši harmóniu:
vlaky prichodia, odchodia iné,
na cestách nikto nezahynie.
Niekedy ale v kancelárii

telefón v poplach zvoní
a ktosi mi hlási ustarostene,
že vlak zabočil na zlé koľaje.

Maturita

(Rozvoj, 1933 – 34, roč. 12, č. 9, s. 13)

Maturita,
sen dodrúžganých dní
o tichom, striebornom šere,
tieň rozpálených chvíľ,
okná a dvere.

Maturita,
zelený strach pri odpovedi,
kliatby a búrka.
Úsmev, čo zvonil nedávno ešte
zronený v kúte sedí
a slnko darmo žmurká.

Hotove.
Oknami starosti pozerajú
a jedna ťažko vzdychá.
Ktosi úbohý, malý,
menší jak vlani
namaľoval otáznik do ticha
z jedného reprobovaný.

Maturita
macošsky vykoplá najmenšie deti
v plesnivej atmosfére
a zatvorila okná i dvere.

Obielené hroby

(Kultúra, 1934, roč. 6, č. 7-8, s. 424)

Mlčiacich ulíc výkričníky
vešajú v okná kalný zrak.
Na cintoríne tichosť vládne,
čakajú hroby na zázrak.

Túlavé oči živých mŕtvol
zabudnú pohľad na tvári.
Na cintoríne mŕtví hnijú,

čakajú nových hrobári.

Vo shone žitia mnohí silní
zabudli dušu varovať,
srdce sa v bodľač zamotalo,
prikryla vetve inovat'.

Ešte sú iné biele hroby
medzi krížami na svete:
pokrytci. vlci, farizeji,
mŕtvoly v rovy zavreté.

Keby s' tak žila

(Rozvoj, 1934 - 1935, roč. 13, č. 8, s. 182)

Mamička
dnes nenávidím krutých hrobárov,
čo Tvoje srdce skryli do hlíny,
v studený rov.

Keby s' tak teraz prišla ku mne,
moje znavené oči a líca
by Ti snád' povedali,
že som vyhasla voskovica,
alebo ospalý.

Keby s' tak teraz prišla ku mne,
a pohladila moje čelo,
možno, že studený obväz
priložiť by sa Ti chcelo

Keby s' tak teraz prišla ku mne,
zvlhla by Tvoja hrud'
slzami človeka, ktorému s' iba
do diaľky zavolala
posledné „s Bohom bud'!“

g. Malacky